

El conte del diumenge (versió escandinava)

J. L. Carol Rovira

Vet aquí que una vegada, ara fa 80 anys, una colla de noruecs tornaven d'un aplec on havien fet la calçotada, un arròs i caldereta de llagosta, regat amb un bon Banyuls. Eren gent del ram de la paraula, la tranquil·litat i els bons aliments. Pel camí cap a casa, un del sud, de la zona dels fiords, digué: «Xe, o tallem amarres amb eixos suecs, o esta gent ens trinxa.» Un al·lot d'Algaida, a qui un pacte entre l'AP i el PSOE suecs barrà el pas a l'alcaldia, féu: «En Vicent ha dit ses paraules justes. Iddò, me pens que cal actuar, mem...» «Belleu, minyons, anant a Suècia a els ho plantejar?», proposà un advocat perpinyanès. «Apa, som-hi», afegí un de Cambrils de Mar.

La Generalitat noruega, que tenia

la competència exclusiva en qüestió de tartanes, els en deixà una. I com que es tractava d'anar a la capital sueca, presidia la delegació noruega un senyor de Sueca, per allò de fer bon efecte des del començament. Ja a Madrid, el qui hi manava me'ls etzibà de la finestra estant: «A ver, que pase el siguiente». I va el de Sueca i els amolla: «Mire, veurà vostè, que com que som noruecs i no suecs, ha arribat l'hora que nosaltres manem a casa nostra i vostès a la seua. Autodeterminació i estat nacional, se'n diu d'això. Només veníem per informar-los de l'assumptes.»

Blanc com la neu, amb gotes de suor freda, l'Olof González ho intentà: «¿Pero y la unidad de los hombres y las tierras de Suecia? ¿Y la de destino en lo universal? ¿Y Sta.

Teresa, y el Gran Capitán, y el José Antonio, y el Calderón, y las cuevas de Altamira, y la TVE, y los vikingos que descubrieron América?» Però ja no hi havia res a pelar. Un valencià d'Oslo el fulminà amb una intervenció patriòtica: «Nosaltres, jove, hi renunciem. Amb St. Jordi, el Mediterrani, el Ramon Barnils i la Geperudeta ja podem anar sols. Quan convé, ¡seguem cadenes!» Commogut i civilitzat alhora, l'Olof ho compregué: «Hágase así, si así lo quiere su pueblo.»

I es féu. I tots foren veïns feliços i menjaren anissos, pastissos i xoriços. I Noruega és avui el país amb la segona renda per càpita més alta del món. ¿Maco, no? Doncs, a veure qui és el noruec nostrat que els ho fa entendre, als suecs del Manzanares...

Opinió

A Zamarramala tampoc no manen les dones

Rosa Solbes

Columnetes de premsa nodrides amb pintoresquismes de tota mena ens havien alertat: en un poble de Segòvia, Zamarramala, les femelles exerceixen el mane i ordene un dia a l'any, sense cap dalta-baix.

Alguna ànima càndida «pica», doncs, cada 9 de febrer, i s'interna pels atzucacs mal asfaltats d'una barriada modesta, en la confiança d'esplaiar-se veient els homes del terreny caure de bocadents, encara que només siga durant 24 hores excepcionals, lúdiques i venjatives. 24 hores en la vida d'unes dones de les quals es diu que seran, si no reines, sí, almenys, alcaldesses per un dia.

Certament, ben bé es van guanyar les dones de Zamarramala, en 1227, aquest privilegi, reconegut per Alfons VI, a la host del qual van traure les castanyes del foc ficant en la lluita contra els moros-homes, al cap

i a la fi, totes les armes en joc. Diu la història —o la llegenda, ¡qui ho sap, això!— que les cristianes van ballar, van coquetejar i van seduir l'infidel, mentre els aguerrits vilatans tallaven el coll al ramat i guanyaven, així, la conquesta de l'«Alcàzar» segovià.

Avui, va de veres, dues dones cades són nomenades alcaldesses, amb tots els honors de la tradició. I, com també indica la tradició, utilitzen la vara tot just per a assotar suauement els fills que continuen enganxats a les seues faldes o per a decidir, pel seu compte, si han d'afegir un xic més de sal a la sopa d'all. Tot això assaonat amb un poc de música, un bon xoriç de la terreta, un rector que agrana cap a casa... i fins els cavallers de l'Orde de Malta. Però manar, d'allò que en diuen manar, ni pruna.

Ja ho deia el cronista local fa un

segle per si, algun dia, alguna qualsevol intentava pixar fora de test... «els errors que molts han comés en parlar d'aquesta funció, suposant els uns que els homes declinen mentre dura el comandament de les dones, exercint baixos servicis domèstics, com ara escurar o atendre el foguer, donar la papa als xiquets de llet... i suposant l'estupidesa dels altres que els assumptes administratius, durant la festa principal, corresponen exclusivament a les mestresses o alcaldesses, sense considerar respecte als primers la noble altivesa i la rectitud inflexible dels homes de Zamarramala per a rebaixar-se a tan humiliant estat...»

Tranquil tothom, doncs. No escampeu el pànic. Avui, com fa set segles, com fa cent anys..., tampoc a Zamarramala manen les dones. Ni tan sols durant un dia.